

In memoriam Fischer György

(1956. november 5. – 2012. november 22.)

Búcsú a fájdalmas szépségek szobrászától

Egy magyar szobrászművésztől búcsúzunk, akinek nagyívű életműve váratlanul és korán zárult le: Fischer György ötvenhat évet élt, és csupán három évtizedet ölelhet fel munkássága.

A siklói születésű, felkészülését a pécsi Művészeti Gimnáziumban megkezdő, majd tanulmányait a budapesti Magyar Képzőművészeti Főiskolán Somogyi József tanítványaként végző-befejező szobrász 1982 óta Zalaegerszegen élt, dolgozott és tanított, osztozva a vidéki magyarországi művész-létből eredő súlyos hátrányokban és alkotói megpróbáltatásokban, egyúttal élvezve e létezőmód üdítő áldásait és friss aspirációit is. Így az uralkodó jellegű, gyakran változó művészeti trendektől független, karakteresen önálló plasztikai világot munkálhatott ki, önálló formarendet, stílust teremthetett. Fischer György a figuratív, az alak-központú plasztikai tradícióhoz vonzódott és kapcsolódott, de ezt a mély és erőteljes hagyományt különös atmoszférájú művekkel, szobrászati nívumokkal gazdagította, sajátos szemlélettel megformált, fájdalmas érzetekkel árnyalt kompozíciókkal gyarapította. Ülő, álló, fekvő, összekuporodó és kitérülő, magába roskadó, elnyújtott testrészekkel felépített, furcsa arányrendszerekbe foglalt, esetenként torz és torzított szobor-alakjai a XX. század második felének, az ezredforduló emberi konfliktusaival, feszültségeivel és kételyeivel áthatott, alapvetően diszharmonikus művekbe foglalt dinamikus, szuggesztív kifejezések. A megjelenített testhelyzetek, a megragadott mozdulatok, a dús érzelmi töltettel vezérelt gesztusok – a hangsúlyok, a kiemelések, a lényegtelen részletek mellőzése révén – a kor létállapotainak és érzésvilágának hiteles tükröztetései.

Az egységes, nagyobb alkotói fordulatok nélkül felépített oeuvre rajzokból, érmekből, kisplasztikákból, portrékból és megbízásra készített, külső vagy belső, közösségi terekben (nemegyszer emberpróbáló küzdelmek megvívása után) megvalósított emlékszobrokból, emlékművekből – körplasztikákból, domborművekből – fűződik fel. Ebből a műegyüttesből a köz- és magángyűjteményekben őrzött, a közelmúlt évtizedeiben több önálló kiállításon is felsorakoztatott kisplasztikák, valamint a monumentális, elsősorban mintázott, bronzba öntött kompozíciók emelkednek ki. Az érme, a kisszobrok a dolgok, illetve a művészet, a művészettörténet rendje szerint szétszóródnak a világban, de a monumentális szobrok (remélhetően) hosszú-hosszú ideig az alkotó által kijelölt helyükön maradnak: így többek között a zalaegerszegi művészeti iskola rendhagyó Ady-emléke, a bocskai II. világháborús emlékmű és a fűzvölgyi 56-os emlékmű allegorikus nőalakja, a keszthelyi történelmi súlyoktól összerogyó *Áldozat*- és a zalai megyeszékhely precedens-teremtő, eredeti mondandót eredeti módon összegző *Országépítő*-szobra.

A búcsú végtelen szomorúsággal árnyalt időszakában a szobrok adnak biztos reményeket: Fischer György alkotásai szilárd, kemény, maradandó anyagokba foglaltak, s az alkotó szemlélete által megtestesített eleven szellemiség révén továbbra is velünk maradnak.

Wehner Tibor